

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ, «Ο ΕΚ ΚΥΠΡΟΥ».

☐☐☐ Στις 3 Σεπτεμβρίου η Εκκλησία μας γιορτάζει και τιμά το μαρτύριο και τη μνήμη του Αγίου Πολυδώρου. Ο Άγιος γεννήθηκε στη Λευκωσία της Κύπρου από γονείς θεοφοβούμενους και ευσεβείς και έζησε περίπου το 18ο αιώνα σε χρόνια δύσκολα και σκοτεινά για το αιματοβαμμένο Νησί, γιατί ήταν τα χρόνια της μαύρης σκλαβιάς. Ο πατέρας του ονομάζονταν Λουκάς και η μητέρα του Λουρδανώ άνθρωποι πτωχοί και φρόντισαν από νωρίς να δώσουν στο παιδί τους, χριστιανική μόρφωση και ανατροφή. Τα πρώτα του γράμματα τα έμαθε στα Σχολεία της Λευκωσίας και γρήγορα άρχισε να τον συναρπάζει το επάγγελμα του εμπόρου, που το ασκούσε με ξεχωριστή χαρά. Έγινε οπραματευτής ήπραγματευτής, μεταφέροντας τηνπραμάτεια του άλλοτε στους ώμους του και άλλοτε σε κάποιο υποζύγιο (που ήταν κατά κανόνα γαίδαρος) , προκειμένου να το διαλαλήσει καλύτερα.

Από μικρή ηλικία άρχισε να ταξιδεύει παντού φθάνοντας μέχρι και την Αίγυπτο, περίπου το 1793, όπου και γνωρίστηκε με αρκετούς συνομηλικούς του που ασκούσαν το ίδιο ή άλλο επάγγελμα. Η ζωή τους όμως ήταν εντελώς διαφορετική από τη δική του και όσο διάστημα ηχούσαν στα αυτιά του οι πατρικές συμβουλές, « να προσέχεις τις συναναστροφές σου, παιδί μου » τα πράγματα κυλούσαν ομαλά γι' αυτόν. Όμως έπρεπε καθημερινά να δίδει μάχη, προκειμένου να ζήσει μακριά από την άσωτη και ανήθικη ζωή των συνομηλικών του. Την ίδια επίσης περίοδο γνωρίστηκε και με τον πλούσιο και άπιστο Κιεσίφη Ζακυνθινό, που τον προσέλαβε γραμματέα του. Από τη θέση αυτή ο κύκλος με τους συνομήλικες του μεγάλωνε σιγά αλλά σταθερά, άρχισε δε να του γίνεται επικίνδυνος. Τα μέτρα αυτοπροστασίας που είχε εφαρμόσει για τον εαυτό του άρχισαν να χαλαρώνουν και οι πατρικές συμβουλές ακολουθούσαν με τη σειρά τους την ίδια πορεία. Η προσευχή, ο εκκλησιασμός και η νηστεία που τον συγκρατούσαν κάποτε, άρχισαν να ατονούν και να εξαφανίζονται. Η ζωή του άρχισε να μη διαφέρει από την αμαρτωλή ζωή των συνομηλικών του, που τους ακολουθούσε παντού. Το ξενύχτι, το ποτό και η μέθη, έγιναν κανόνας στη ζωή του. Και σαν να μην έφθαναν όλα αυτά κάποια βραδιά στο μεθύσι του απάνω, αλλαξοπίστησε. Έγινε δηλαδή όπως και οι συνομήλικες του Μωαμεθανός.

Κάποια στιγμή που συνήλθε άρχισε να μην αναγνωρίζει τον εαυτόν του. Δε μπορούσε να πιστέψει αυτό που του είχε συμβεί. Ήταν απαρηγόρητος και έπρεπε γρήγορα να επανορθώσει. Οι τύψεις έκαμαν την πρώτη τους εμφάνιση και άρχισαν να τον ενοχλούν παράξενα με αποτέλεσμα να μη τον αφήνουν να ησυχάσει. Η συνείδησή του και αυτή με τη σειρά της τον χτυπούσε ασταμάτητα. Μπροστά στην απελπισία του ερχόταν στο μυαλό του το πατρικό σπίτι και αναπολούσε τη ψυχική γαλήνη και ηρεμία που είχε τότε. Θυμότανε τις πατρικές συμβουλές και τα μάτια του έτρεχαν ποτάμι τα δάκρυα. Θυμήθηκε και τα λόγια της μάνας του που πάντα του έλεγε, ότι τις στενοχωρημένες καρδιές μόνο ένα πράγμα μπορεί να τις γαληνέψει, η μετάνοια και η εξομολόγηση. Ήταν η σπίθα που του φώτισε την πληγωμένη του καρδιά και τη γέμισε με ελπίδα. Παίρνει γρήγορα την απόφαση χωρίς καθυστέρηση να πάει να συναντήσει τον πνευματικό του, που ήταν Αρχιερέας και βρίσκονταν στη Βηρυτό.

Μόλις συναντήθηκε μαζί του έπεσε στα πόδια του και με δάκρυα στα μάτια τον παρακαλούσε να τον συγχωρέσει. Άνοιξε την καρδιά του και τα είπε όλα, περιγράφοντάς του με κάθε λεπτομέρεια αυτά που του είχαν συμβεί. Του είπε όλη την αλήθεια, όπως κάνει ο κάθε χριστιανός που προσέρχεται στο μυστήριο της Μετάνοιας ή Εξομολόγησης. Εκείνος με τη σειρά του, αφού τον άκουσε στοργικά και πατρικά τον συγχώρησε, τον έστειλε δε σε κάποιο μοναστήρι του Λιβάνου για περισσότερη άσκηση και ξεκούραση μια και πλησίαζε η περίοδος της Μ. Τεσσαρακοστής. Μετά το Πάσχα του είχε πει, ότι θα πήγαινε ο ίδιος να τον χρίσει με το Άγιο Μύρο. Εδώ ο Πολύδωρος ασκήθηκε σε πνευματική περισυλλογή με συνεχή προσευχή και νηστεία. Όμως δεν κάθισε πολύ γιατί το γεγονός μαθεύτηκε και σύμφωνα με τις πληροφορίες που έφθαναν σ' αυτόν, κινδύνευε άμεσα η ζωή του πνευματικού του. Αναγκάζεται να εγκαταλείψει την περιοχή και να πάει στην Πτολεμαίδα της Παλαιστίνης, που τότε ονομάζονταν Άκρι. Αφού συναντήθηκε με τον Αρχιερέα της περιοχής αποφάσισαν από κοινού, ότι πρέπει να κάνει την ομολογία του, συγκινημένος και επηρεασμένος πάντα από τη συμπεριφορά των μαρτύρων της Εκκλησίας μας. Για το σκοπό αυτό επιλέγεται ο τόπος ομολογίας του να είναι η Αίγυπτος, σύμφωνα και με τη συμβουλή που δόθηκε από τον πνευματικό του.

Ξεκίνησε ο δρόμος της επιστροφής, που ήταν ατελείωτος. Η σφοδρή θαλασσοταραχή που τον έπληξε, τον ανάγκασε να βρει απάνεμο λιμάνι στο νησί της Χίου και προκειμένου να βρει και τη γαλήνη της ψυχής του επισκέπτεται κάποιο γέροντα πνευματικό της περιοχής. Αφού του διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια όλα εκείνα που του είχαν συμβεί του έδωσε την συγχώρηση, τον έχρισε με το Άγιο Μύρο και κοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων. Έτσι αποκαταστάθηκε στους κόλπους της Εκκλησίας μας και αμέσως αναχώρησε για τη Σμύρνη. Ο πόθος του να επανορθώσει πραγματικά το αμάρτημα του, δεν τον αφήνει ήσυχο. Μια σκέψη στριφογυρίζει αδιάκοπα στο μυαλό του. Η σκέψη να επισκεφθεί τις τουρκικές αρχές και με παρηγορία να διακηρύξει μπροστά σ' αυτούς την πίστη του στον Χριστό και την αφοσίωση του στο θέλημά Του. Για το σκοπό αυτό μετακινείται στη Νέα Έφεσο και επισκέπτεται το δικαστή της περιοχής προκειμένου να κάνει μπροστά του την ομολογία. Ήταν η 1η Σεπτεμβρίου του 1794. Ο δικαστής έκπληκτος τον άκουγε σε όσα του έλεγε.

Ο Άγιος Πολύδωρος

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Παρασκευή, 13 Μάιος 2011 02:31 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 13 Φεβρουάριος 2013 06:17

Όσες φορές μπόρεσε να τον διακόψει προκειμένου να τον πείσει να αλλάξει άποψη, έπαιρνε πάντα την απάντηση. Είμαι Χριστιανός, θα μείνω Χριστιανός και θέλω να πεθάνω Χριστιανός. Προσπάθησε σε ήπιους τόνους και με πολλές υποσχέσεις να τον μεταπείσει. Όμως έπαιρνε πάντα την ίδια απάντηση, ώσπου το ποτήρι ξεχείλισε από θυμό. Άρχισαν οι απειλές και μια σειρά από απάνθρωπα βασανιστήρια αφού προηγουμένως δόθηκε η άδεια στο πλήθος να τον βασανίσει όπως εκείνο ήθελε. Η θηριωδία και η βαρβαρότητά τους, βρήκε πολλούς τρόπους βασανισμού. Άλλοι του έβαζαν πυρακτωμένα κεραμίδια στις μασχάλες και άλλοι του φορούσαν στο κεφάλι πυρακτωμένο στεφάνι. Κάποιοι τον χτυπούσαν χωρίς έλεος και κάποιοι του γέμιζαν με πληγές το κορμί του, αφήνοντάς τον για πολλές ώρες λιπόθυμο.

Εκείνος με υπερβολικό θάρρος και καρτερία τα υπόμενε όλα. Δε σταματούσε λεπτό να προσεύχεται και να παρακαλεί το Χριστό να τον συγχωρέσει. Τον έριχναν στη φυλακή εφαρμόζοντας κάθε φορά και σκληρότερα βασανιστήρια. Τον έβγαζαν από τη φυλακή για να ελέγξουν, μήπως λιποψύχησε και μετάνιωσε. Έτσι το πρωί της Κυριακής 3 Σεπτεμβρίου 1794 όταν τον έβγαλαν από τη φυλακή τον οδήγησαν στην πλατεία, που του είχαν ετοιμάσει την αγχώνη. Δίπλα της ακριβώς βρίσκονταν η εξέδρα του δικαστή για να ζήσει και εκείνος με τη σειρά του από κοντά το θέαμα και να ανακρίνει για τελευταία φορά το Μάρτυρα. Κοίταξε πρώτα την αγχώνη και ένοιωσε ένα αίσθημα ανακούφισης να γεμίζει την καρδιά του και όταν κοίταξε την εξέδρα ένοιωσε μια πρωτοφανή αηδία για τα πρόσωπα που παρακάθονταν σ' αυτήν. Οι διαδικασίες στη συνέχεια ήταν γρήγορες. Ρώτησαν τυπικά το Μάρτυρα μήπως έχει μετανιώσει και έλαβαν με βροντερή φωνή, όση τουλάχιστον δύναμη του είχε απομείνει, ότι και γεννήθηκα και θα πεθάνω Χριστιανός. Σαν λυσσασμένα σκυλιά όρμησαν να τον κατασπαράξουν και αφού τον έδεσαν χειροπόδαρα και αφού πέρασαν τη θηλιά της αγχώνης στο λαιμό του, τράβηξαν το σχοινί. Μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, ίσα που πρόλαβε να προσευχηθεί, βρέθηκε το Άγιο σώμα του αιωρούμενο και η Αγία του ψυχή πέταξε στα ύψη του Ουρανού στεφανωμένη με το στεφάνι της Αγίας Δόξας, για να αναπαυτεί κοντά στο Χριστό μας.

Το Άγιο λείψανό του έμεινε στην αγχώνη τρεις μέρες. Την τρίτη μέρα δόθηκε εντολή στους Χριστιανούς να το παραλάβουν και να το κάνουν ότι εκείνοι θέλουν. Έτσι στο νέφος των Μαρτύρων της Εκκλησίας μας προστέθηκε και ένας ακόμη Νεομάρτυρας ο Άγιος Πολύδωρος, που τον γιορτάζει στις 3 Σεπτεμβρίου. Η Αγία του κάρα φυλάσσεται σήμερα στον Ιερό Ναό της Αγίας Αικατερίνης στην Πλάκα της Αθήνας.

Απολυτίκιο του Αγίου:

Μετανοίας τοις δάκρυσι προεκάθηρας, είτα στίγμασι μάκαρ του Μαρτυρίου σαυτόν, ως εν ακτίσι φαειναις κατελάμπρυνας. Όθεν ως Μάρτυρα στερρόν, και παθημάτων κοινωνόν,

Ο Άγιος Πολύδωρος

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Παρασκευή, 13 Μάιος 2011 02:31 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 13 Φεβρουάριος 2013 06:17

Χριστού του Θεού εν ύμνοις, Πολύδωρε αθλοφόρε, σε ευφημούντες μεγαλύνομεν.

ΠΗΓΕΣ:

- 1). Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαίδεια.
- 2). Ορθόδοξο Ίδρυμα « Ο Απόστολος Βαρνάβας».
- 3). Δρ. κ. Ελένη Ρωσσίδου- Κουτσού (Φιλολόγος- Βυζαντινολόγος).
- 4). Μορφές που αγίασαν την Κύπρο, του μακαριστού Παπασταύρου Παπαγαθαγγέλου.

Το Βίο του Αγίου □ τον αφιερώ νω:

A). Σε όσους φέρουν βαπτιστικά το όνομα του Αγίου Πολυδώρου.

B). Στην εγγονή μου Μαρκέλλα και στους γονείς της, με την ευχή να γνωρίζουν πλούσια τη χάρη του Αγίου.

Σπήλι, Απρίλιος 2010.

Σταυριανάκης Κωνσταντίνος του Βασιλείου.
Θεολόγος, Διευθυντής Γενικού Λυκείου Σπηλίου.

{JComments ON}